

guta. Fácán fűszeres egy illatos kihordó fiatalembről álmodik, kívánsága nemsokára testet is ölt, megjelenik üzletében egy illatos kihordó fiatalember. E fiatalember távozása dicstelen lesz annakidején, arról szó sem lehet, hogy kellemes illatot hagyna maga után. Ami pedig Bulla választási ügynökével majd történik, sok mindenféle disznóságot fognak arról pletykálni az egész országban, a választási ügynök mérhetetlen keserűségére. De mindez távolról sem érinti Olivért, a kis tétűt, aki a fűszereskihordó nadrágján kétségbeesetten kapaszkodva hagyja el a vidéket. A vidék viszont nem öltözik gyászba távozásuk nyomán. Szürke köd ereszkedik le a vidékre. Szürke köd, amely maga után hozza az éjszakát. Olivér fáradtan behunyja szemét és behunyt szemmel halad általa még ismeretlen világok felé.

B O S Z O R K Á N Y P Ö R Ö K

(Német kulturkrónika)

Irta: ERNST BLOCH

Egy zsidó férfi kilenc évvel ezelőtt nem zsidó lányokkal érintkezett. A férfi neve Hirschland, eddig a magdeburgi kereskedelmi iskola vezetője, a lányok szerették. Hirschlandot most, 1935-ben „fajgyalázás” s a talmud ama törvényének követése címén, „mely arra kötelez minden zsidót, hogy az északi fajt magvával megmérgezze”, a huszadik század német jogászai tiz évi fegyházra és élethosszig tartó védőőrizet-re ítélték. Olyan ítélet ez, amit jóhiszeműen még teljességgel elfogult emberek is csak akkor hozhatnak, ha egyuttal örültek; olyan ítélet, amihez hasonlót a jelenkor egyetlen állama sem szolgáltat, nem is beszélve a justiciamordról és barbarizmusról. A *Stürmer* című lap az áldozat fényképe alá a következőket írta: „A vádlott — az utolsó szó jogán — raffináltan kétségbevonta a német jóindulatot.”

Streicher jóindulata azután minden kétséget kizáróan fenkölt, ugyanúgy, mint magdeburgi jog-társaié, ám az ilyen és hasonló, egyre szaporodó ítéletek alkalmával egy másik tényezőt is számításba kell venni, nevezetesen a meginduló németországi boszorkánypöröket. Mert mialatt autók futnak, izzólámpák égnek, színházak Mozartot játszanak, s fizikusok Dahlemben valamely atom állapotát a mérhető frekvenciával és spektrál vonalainak intenzitásával írják le, szorosan ezek mellett egy pándémonium mered föl és csattogtatja a fogait. A hirhedt német belső „Schweinehund” egy új stádiumba került: megveszett. Ám csak most zsigereli ki először igazában a múltat a német fasiszta és követi el a modern bűnök mellé, amikre képes, a mult legocsmányabbjait is.

Amit eddig csinált, az megunt előtte. Már nem elégíti ki a zsidóverés, a sutba állítás, a ráköpködés. Már nem elég csalóknak nevezni őket, mert a többiek nagyobb csalók és virulnak. A görbe orr is kevésbé vonz; erősebb ingerrel kell hatni. A náci ez ingert abban találja, hogy egy olyan örület után nyul, aminek a megvetését a nép már rég megtanulta, amit azonban a változott maszkban nem ismer föl. Ha valaki a torony boszorkányáról olvas, úgy szájalom tölti el és borzong a sötét idők felett. Egész másképp hat ugyanez, ha új helyen bukkan föl s többé kevésbé megváltoztatja a nevét.

Könnyű és ijesztő az új vonásoknak a régin utánajárni. A boszor-

kány tekintete sivár, vagy ijedelmesen ragyogó volt, ma a zsidóké ilyen. A boszorkány mérges italokat kotyvasztott, az asszonyoknak elcserélt gyereket dugott a bölcsőjébe, záporosót, sőt földrengést tudott csinálni. A zsidó Hirschland, a *Stürmer* szerint, a lányokat „kávával és süteménnyel egész az önkivületig elkábitotta“, a zsidó elcsábítja a német asszonyokat, hogy azok 1935 elcserélt gyermekeit, t. i. bastardokat helyezzenek a bölcsőbe; jégeső és földrengés helyett Juda csinálta a világháborút. A boszorkányok korántsem, csak az alsóbb nép köréből kerültek ki, s nemcsak ezek irigy céljait követték, mert otthonosak voltak az előkelők körében is, feltalálhatók valamennyi osztály körében, sőt az egész világon, a kereszténység elleni küzdelemre szövetkezve, az ördög érdekében. A zsidók nem csak munkásámitók és bolsevikok, egyformán úzik üzelmeiket megosztott szerepekkel, mint marxisták ugyanúgy, mint bankárok, mint atheisták ugyanúgy, mint orthodoxok. Karl Marx és Rotschild a szemhunyorintásig megegyeznek Judás, vagyis az ördög föld felett való uralmának a céljában. A boszorkányoknak meg voltak a maguk titkos mesterei, akiknek egyedül engedelmeskedtek, túl a világi és lelki felsőbbbségen, a Gellért-hegyen gyűléseztek a sátán parancsainak s a jövő esztendei kártevéseket illető utasításainak az át vételére. A zsidók „kahal“-ja titkos világ uralom, fiókokkal a new-yorki, londoni, párizsi börtönben (és az egykori birodalmi kormány kebelében) Moszkva székhellyel: a „kahal“ élén „a száműzetés“ hetvenhét „fejedelmé“ áll, ezek közt az egyik Rathenau volt, valamennyien atyjukat, a Sátánt szolgálják s hálójukat egész pontosan átgondolt terv szerint vetik ki a világra. A boszorkány ugyanúgy, mint a zsidó azért van, hogy „az ördög hatását a földkerekségre“ minden eszközzel, ravaszsággal, csalással, titkos jelekkel elősegítse; míg azonban a boszorkányok előnybe részesítették a gonosz varázslatot, addig a zsidó, démoni ravaszságában simulékonyabb eszközökhöz nyul, a váltónlovagláshoz a seprűnyélen való lovaglás helyett, a lázadás mágiájához s mint Hitler mondja a „dekomponálás“-hoz. A zsidók azonban a varázslatok korából megtartottak egy mágikus különlegességet is, valamit, ami a boszorkányművészetek fölött áll, nevezetesen a rituális-gyilkosságot. A boszorkány csak betegségeket szabadított a gyerekekre, vagy pedig kiapasztotta az anyák melléből a tejet; a zsidó, Passach ünnepén, a keresztényi gyermekélet egészére megy, lemészárolja a fiatal *gaj*-okat, s ahogy törvénye parancsolja, tábla gyűjti a vérüket, hogy a pászkába süsse, ha ugyan nem azért, hogy, mint a *Stürmer* egyik illusztrációja mutatja, a vért magából a hullából nádszálon keresztül szivja. A boszorkányok, mint olyanok, nem születtek, hanem csak az ördög megszállása következtében lettek azokká, ezzel szemben a zsidók már születésüknél fogva, kikerülhetetlenül és megszüntethetetlenül a Sátán fájához, a Talmud ördögi törvényeihez, a Sulchan-Aruch-hoz és más polkoi könyvekhez tartoznak. Különben a boszorkányok és a zsidók közt csak időbeli s csak nem a különbség (a zsidó nő, mint olyan a náci részéről különös, valószínűleg szexuális, okokból egyelőre kiméleti időben részesül); ami a boszorkánynak a bábu, aminek a szívébe szur, hogy az ősképp ugyanabban a pillanatban elpusztuljon, az a zsidók számára az „áldozati kakas“, amit háromszor forgatnak meg a fejük körül, mielőtt — Hitlerre szóló átkokkal!! — a nyakát keresztülvágják. A boszorkányok és a zsidók hatása így azonosul az emberi butaság, a nyilvános örület ijedelmebirodalmának terén. Nem hiányzanak a történeti átmenetek sem a boszorkányhit és a zsidó örület újabb fajtája között; a szabadkőművesek, a jezsuiták s a rémregények „sötét hatalmai“-nak számos

alakzatai jelzik ezeket. Ahogy a boszorkányok a Gellért-hegyen, ugyanúgy gyűléseztek a szabadkőművesek *Matilde Ludendorff* szerint 1857-ben az Untersbergen. Ha katolikus környezetben a szabadkőművesek, úgy protestáns környezetben a jezsuiták voltak a boszorkányok; hisz a Jézus atyák is gyakorolták a földi és a földön túli gonosztságot, sőt mint a Boszorkány-céh és a Templárius-rend lovagjai valami beszélő közhöz, a *Baphomet*-hez imádkoztak, aki gonosz tanácsokkal látta el őket. Végül a „sötét hatalmak“, amik a 18. század óta minden rémregényben a rossz sorsot testesítik meg, nemcsak zsidó arcvonásokkal s magától értetődően fekete hajjal bírnak, hanem mint maga az „örök-zsidó“ jelennek meg, vagy legalább is, mint örmények vagy keletiek. Rathenau-hoz hasonlóan a zsidó valami fekete szövetség követe, aki a jámbor idő és szokások minden kötelékét összerombolja s ott arat, ahol ez a kötelék már laza, megjelenése szerencsétlenséget hoz, sőt maga a szerencsétlenség. Mindezek a vonások hozzájárulnak a régi boszorkányhíthez, ma is fegyverek, sőt csak ma igazán azok, a zsidó-boszorkányörület kezdetekor. Csak egy valamiben van lényeges különbség, de ez a különbség sem az örületben, hanem inkább a felfogásban, amit ez az örület céloz, s amire berendezkedett. Mert míg a boszorkány üldözések idején egyáltalán nem, vagy a legkevésbé szerepel főmotivumként az éhező tömeg megtévesztése, addig a zsidó üldözésnek mindig egyértelműen gazdasági az oka, kizárólag és meztelenül gazdasági s mind a mai napig megtévesztésül szolgált. A zsidó örület magyarázatai szubjektíve is jóval ösztövérebbek, mint a boszorkány örületé, mely a renaissance-misztika babonás, démondús, vadul mitologikus világképéből következett. Egy 1535 körüli boszorkánypör az egész akkori tudományosság jóhiszeműségével rendelkezett, az 1935-ös magdeburgi ítélet csak azoknak a jóhiszeműségével találkozunk, akik egész paradoxszerűen és lokálishan visszaestek a bestialitásba. S emellett egy különbségről nem is beszélünk. Nevezetesen arról a különbségről, mely a boszorkány bírál lelkiismeretessége és a náci bíróság között fenn áll. Ez a lelkiismeretesség az előbbieknél még az örület szolgálatában is kiterjedt a „megbízható“ tanúk kiválasztására.

Természetesen igazságtalanok volnánk a náci antiszemitaizmussal szemben, ha csak a boszorkányörülettel állítanók párhuzamba; a rituális-gyilkosság ügyének még öregebb a gyökere. Talán évezredekre megy vissza s talán akkor még valami igazságot is tartalmazott. Lehet, hogy a Neander-völgyi ember, akire Heidelbergben és más német helyeken bukkantak, valóban lemészárolt saját és idegen gyermekeket. Lehet, sőt elképzelhetetlen ősidők pogány barbárságából talán még nyomok is vezetnek addig a rituális-gyilkosságig, amiről 335 körül egy tanu a pogány keresztények üzelmeivel kapcsolatban beszámol; legalább is a későbbi tulajdonképpeni rituális-gyilkosság-örület ebből a beszámolóból ered kimutathatólag. *Epiphanius*, ez a tanu neve, a *Barbelomádók* (ez a szekta neve) liturgiájáról számol be. És pedig: (l. *Leisegang*. Die Gnosis, Alfred Kröner, Leipzig, 1924. 186. stb. o.): „Az asszonyaik közösek és ha olyasvalaki kerül közéjük, aki előtt a tanaik idegenek, úgy a férfiak a nőknek s a nők a férfiaknak ismertető jelül üdvözlésre nyujtják a kezüket, miközben a kéz felületek érintésével bizonyos csiklandós érzést idéznek föl, minek következtében tudják, hogy az illető a körükbe tartozik.“ Bőséges lakoma után áttérnek a „csiklandásra“, promiscuitásba keverednek, de úgy, hogy spermáikat, mint e világ és e világ rossz isteneinek erejét összegyűjtik, hogy azokat saját kezükkel *Barbelo*, az ósanya oltárára helyezték. (Mialtal a világ ereje csökken, mert a világ-szaporodás és a világ-állomány eleme semmi-

sül meg.) Ha azonban minden természetellenes gyönyör ellenére egy nő másállapotba kerül, úgy Epiphánios értesítése szerint a barbeloiták az embriót a méhből kiszakítják, — „abban az időpontban, amidőn az a kezükkel megragadható, kivesszik a torzszülöttet és egy mozsárszerű edényben mozsártörővel széttörik... és azután a disznók és kutyák e közössége valamennyien összegyűlnek és mindegyik tép egy darabot ujjával a szétvert gyermekből. S miután ezt az emberfalást elvégezték, végül istenhez imádkoznak: „Nem engedjük, hogy a gyönyör játékát fűzze velünk, hanem összegyűjtöttük a testvér tévedéseit“. — Ezt tartják ők a tökéletes Pessachnak.“

Ennyit és még többet mond a — nem egészen megbízható — tanu, denúciáns és konvertita; mindenesetre a rómaiak megjegyzését, hogy a keresztények istentiszteleteikhez kisgyermekeket használtak fel, itt dokumentum támasztja alá, amire hivatkozhattak. Dokumentum, mely ellenére minden kérdésességének, sőt szerzője relativ Streicher-hasonlóságának, nem nélkülözi a reális teológiai háttérrel. Mert valóban a sperma, mint élet és világteremtő-anyag a keresztény gnózisban döntő, — a gnózis világgylöletének megfelelő — gonosz szerepet játszott; ennek a szektának a szétágazásai, a világ részlet-tagadása a gyermekevással s a különös ima, amiről Epiphánios beszámol, egyáltalán nem pusztán kitalálások. Semmiféle teológia sincs azonban a közönségesen, az ostobaságon és a hívők vérszomján kívül a zsidó rituális gyermekgyilkosság meséje mögött. A náci épp erre a háttérre nyúlnak vissza, frissítik föl a régi varázst ugyanúgy, ahogy a boszorkányörületet — módosított áldozatokkal — felújították s annál veszedelmesebben frissítik föl, mert rituálisgyilkosság — az ősidőkben s egynémely pogány-keresztények közt, — tényleg létezett, míg a boszorkányhit minden további nélkül az örület szüleménye. A náci nem hisz a boszorkányokban, de annál inkább hisz a rituális-gyilkosságban, mert ennek az örületnek ősi a magva s annál szemtelenebbül kitart mellette, mert ez a mag nem a zsidóknál, hanem a pogány-keresztényeknél, a vérhősöknél, a vérivóknál s az ősidők dühödteinél található, akikről a náci származnak. A rómaiak azt állították a keresztényekről, hogy vallásos gyermekgyilkosságokat követnek el, a későbbi „keresztények“ átvitték e vádat a zsidókra, s hozzátették a többi zsidó effektusokat: a mérgezett kutakat, a megkínzott és átszúrt ostyákat — egy olyan együttest, mely a boszorkányokkal egész jól megfér és ma a náci Németországban tapasztalható. Kivéve az átszúrt ostyákat; miközben a zsidó kutmérgezés háború esetén, mégpedig az első vereség alkalmával kétségtelenül ugyanazt a szerepet játssza majd, mint a rituálisgyilkosság (a talmudból és a Sulchan-Aruch-ból ugyanígy bizonyítható.) Hogy a rituális-gyilkosság meséje betöltötte az egész középkort s hogy az orosz és magyar ujkor még profitált belőle, az közismert; kevésbé közismert, hogy maga az árja csillagisten, Saturnus, aki felfalja a gyermekeit, bizonyos alkalmakkor, mint zsidó szerepel. Hogy ez következképpen ugyancsak ahhoz járul hozzá, hogy az őszsidóval cseréljék össze, vagyis ugyanazzal, aki még ma is — a Stürmer illusztrációi szerint — a jegeskávét a gyermekhullákból nádszálon keresztül szívja. A Stürmer Németország felett ragyogó szellemében azonban, amelyben összesűrűsödnek ezek az eredők, nem található egyetlen egy igazán zsidó elem sem. Hisz' minden idegen gyermekgyilkosság, ami történt — zsidó gyermekekkel történt: az egyiptomi, a betlehem, az ezeréves ezerszeres pogromok során. Az a lehetséges igazság, amit a messze elmúlt idők rituálisgyilkosságai tartalmaznak, a legeslegtávolabb

áll a zsidó vallástól. A zsidó vallás étkezési szabályai, a zsidó vallás istenfogalmának teljesen barbárellenes átszellemítése inkább megengedi annak a hiedelmét, hogy Goethe ezüst kanalakat lopott, mint azt, hogy Zebaoth gyermekvért kíván. Viszont a náci nem volnának náci, ha nem értenének az igazság kicsavarásához és nem volnának hiénák, ha nem ásnák ki a hullát. Boszorkányok és zsidók, zsidók boszorkányok helyett, „a zsidók gyilkos népe“ a bárányok náci országában — ez a tulajdonképpeni maradandó jóindulat-tartalma a „német forradalomnak“. Ez a „német forradalom“ a legvéresebben beigazolta azt, amit Marx a Hegel-féle jogfilozófia bírálatának előszavában megjegyyez: „Igen, a német történelem olyan mozgalommal büszkélkedik, amit a történelem egészen egy nép sem vitt véghez, sem utánozni nem fog. Mi ugyanis osztoztunk a modern népek restaurációiban, anélkül, hogy részünk lett volna azok forradalmaiban... Mi, pásztorainkkal az élen, mindig csak egy alkalommal leledzünk a szabadság társadalmában — a temetése napján.“ Azóta szinte száz év múlt el. A nemzeti szocializmus még mindig temet, mindenféle a sötétben, mindenféle piszkos gödrök közt, mindenütt a beomló házak, a beomlott tudatok hasadécai közt. Németországnak már nincsenek középkori lovagjai és szentjei, a holdsütötte varázslatos éjből már csak a pogrom maradt.

HEINRICH HEINE: NÉMETORSZÁG

Atköltötte: FALUDY GYÖRGY (Budapest)

AACHEN

Elindultunk: s a régi chanson
füttyült az ócska chaise után,
víg szél támadt, mint a Provan-

szon,
s így érkezett a dilizsanszom
Aachenbe szerda délután.

S mert Aachen túl van már a
Maason:
titkosrendőrben nincs hiány,
porosz sas pislog minden házon,
s a passzus sem garancia,
mert Danton minden francia.

S a német nép maradt a régi,
még délibáb-egekre vár,
a sört még mindig pintre méri,
és este egyletekbe jár,
de Voltairét elfeledte már.

S a német nép még mindig álmos,
és zsarnokokról álmodik,
és így sétáltam én a sáros,

és olvadt hótól sárga város
uccáin aznap alkonyig.

Aztán az új bástyára másztam,
mely Verdun várával vetekszik,
s a régi dómot néztem estig,
hol bronzból vert zöld szarkó-
fágban
Nagy Károly császár halva
fekszik.

S mikor sötét lett, este hétre
a várórség jött térzenére,
s amint a tambúr arra lejtett,
eszembe ötlött elfelejtett
gyermekkorom sok száz emléke.

Ezek a régi, foltozott
ruhájú, szürke zsoldosok,
gallérjuk most is vérveres,
„a franciák gaz vére ez“ —
dalolta Körner egyszer.